

Even later werd Frits de kamer ingeschoven door den hoofdonderwijzer. De jongen was na den doorgestanen angst nog zenuwachtig en ontdaan en kon niets zeggen, maar mijnheer vroeg zijn moeder even afzonderlijk te mogen spreken en deed haar heel kalm en ernstig het geheele verhaal van de schuld van Frits, van zijn berouw en doorgestane ellende. „Ik geloof” eindigde hij „dat hij al voldoende gestraft is. Als hij zich houdt aan zijn voornemen alles later eerlijk aan zijn vader op te biechten, moeten wij de zaak verder laten rusten.”

Spoedig daarna ging hij heen.

„Die kwajongen heeft bij mij ook den maaltijd in de war gestuurd,” zei hij met een goedig glimlachje.

Frits, doodop van al de spanning, wilde niets eten maar liefst dadelijk naar bed.

Toen moeder eens naar hem ging kijken, lag hij in een vasten slaap.

„Van uitputting” prevelde zij en boog zich over hem heen en gaf hem een zoen. Haar jongen, die zooveel angsten had uitgestaan!

De hond en de ezel.

De groote Albert Schweitzer dankte, zooals hij zelf vertelt, heel veel aan een hond en een ezel. Die hadden samen krachtig meegeholpen van hem den mensch te maken, die hij is. Welke mensch vragen jullie misschien?

Voor wie nog nooit van Professor Albert Schweitzer gehoord heeft, zal ik kort een en ander van hem vertellen. Hij is een der beroemdste mannen van den tegenwoordigen tijd. Een zeer geleerd dokter, een beroemde organist en een godgeleerde. Deze geniale man ging begrijpen, dat hij de negers van Zuid-West Afrika moest gaan helpen in hun ontzettend lijden. Zoo leeft hij nu temidden van die stammen, die bezocht worden door de afgrijselijkste ziekten der warme landen en geheel en al verstoken waren van doktershulp, totdat Schweitzer zich hun lot aantrok. Geregeld komt de Professor naar Europa om op alle mogelijke manieren geld bijeen te krijgen voor zijn prachtig werk. Dan houdt hij lezingen, geeft orgelconcerten in kerken. Op een van die lezingen heeft hij verteld:

Toen ik een kleine jongen was, en in de dorpsstraat van mijn Elzasser geboortedorp liep, zag ik een heel grooten hond loopen, die aan alle kanten werd omgeven door kleine keffertjes. Wat gingen ze tegen hem te keer! Telkens deden ze, of ze hem bijten wilden, maar zoover bracht er geen één het. Rustig, alsof hij heel alleen in de dorpsstraat was, ging de groote hond zijn gang. „Kijk, Albertje, dacht ik bij mezelf, „zoo moet je door het leven gaan, zoo rustig en zelfverzekerd.”

Op een anderen keer ging ik in een plasregen naar huis. Midden op straat stond onze buurman naast zijn ezel. Ik zei tegen hem: „Maar buurman, waarom ga je niet naar huis? Je wordt kletsnat! En de buurman zei: Zie je dan niet dat de ezel niet wil?

Aha! dacht ik. Daar heb je 't. Als je maar standvastig blijft in al wat je wil, laten ze je je gang wel gaan. Albertje neem een voorbeeld aan den ezel, blijf standvastig, maar slechts in het goede.”

Nannie van Wehl.